

søgninger ubetinget, men kun de Ansøgninger og Klager, som ere af en saadan Beskaffenhed, at der derom behøves en nærmere Forklaring af Øvrigheden, er der for Diebliffet Erklærings-
 tvang paa. Dersom derimod Forslaget antages faaledes, som det er fremkommet, saa vil der være en Mængde Ansøgninger, som blive under-
 kastede Erklærings-
 tvang, som nu ere frie. Dette gjælder f. Ex. om Ansøgninger om alle de Be-
 villinger, der gives af Overøvrigheden og til-
 deels af Justitsministeriet i procesuelle An-
 liggender, og endvidere Ansøgninger om saa-
 danne Bevillinger, som angaae Fritagelse for
 visse kirkelige Love, t. Ex. om Vielsesbrev og
 Bevilling til Egteffabs Indgaaelse i de for-
 budne Grader. Ansøgninger om alle disse
 Bevillinger ere idetmindste i Almindelighed
 nutilbogs frie — og de kunne heller ikke un-
 derkastes Erklærings-
 tvang, uden at forvolde de
 paagjældende Personer overordentlig Lids-
 spilbe og aldeles unødvendige Formaliteter. En
 Mængde Bevillinger, hvorom der skal stiles
 en Ansøgning til Kongen, faaer man blot mod
 at erlægge sit Bevillingsgebyr, idet man ind-
 leverer Ansøgningen, eller man indleverer An-
 søgningen den ene Dag og faaer Bevillingen
 een, to, tre, fire Dage derefter. Alt dette er
 ikke Andet end kurante Sager, hvorpaa der
 er lagt en Skat i Form af et Bevillings-
 gebyr; men det gaar ikke an at bringe
 slige Ansøgninger ind under Erklærings-
 tvangen. Den kan efter Lovforslaget udstrækkes meget
 vidt; vi hørte her forleden Dag af den høit-
 agtede Indenrigsminister, at han vilde have en
 formel Ansøgning skreven f. Ex. om en Godt-
 gjørelse af 3 Mark for et Stykke Stempel-
 papir, det vilde jo dog være urimeligt, om en
 saadan Ansøgning skulde gaae hele Erklærings-
 veien op, for at Ministeren kunde bevilge, at
 man fik sine tre Mark tilbage. Det er nu
 ikke, fordi jeg troer, at den ærede Ministers
 Paaastand om en saadan Ansøgnings Nødven-
 dighed er rigtig — thi det er blot en Begjæ-
 ring, der skal skrives — men det er et Beviis
 paa, hvorledes man kan forvilbe sig, naar man
 med Lovforslagets Bestemmelse i § 7 kommer
 ind paa den administrative Betragtning af, hvad
 der skal gaae som Ansøgning ad Erklærings-
 veien. Det forekommer mig forøvrigt, at der-

som man vil gaae den Vej, som den ærede
 Forslagsstiller anviser, at tage hele Forordnin-
 gen af 15de December 1820 under Behandling,
 saa maa man nødvendigviis komme ind paa at
 drøfte Spørgsmaalet om Erklæringsvæsenet i
 det Hele, om det virkelig er nødvendigt, for at
 en overordnet Autoritet kan tage Bestemmelse
 om en Ansøgning, at den faaledes som nu skal
 gaae igjennem alle Underinstanser. Det fore-
 kommer mig, at en Drøftelse af dette Spørgs-
 maal ved Siden af en Undersøgelse af det hele
 Bevillingsvæsen maatte kunne føre til en stor
 Simplifikation i vort Erklæringsvæsen, og at
 der maatte kunne affattes en Mængde Skrivi-
 frem og tilbage om de allerimpleste Ting; thi
 jeg vil give den ærede Justitsminister Ret i,
 at en stor Mængde af de Erklæringer, der
 komme ind, angaae saa simple Ting, at dersom
 den ærede Minister eller hans Departements-
 direktører ikke omtrent kunne see, om de inde-
 holde Sandhed eller ikke, maae de være meget nær-
 syne. Men faaledes som Sagen nu er ordnet,
 derved troer jeg ikke, at Rigsdagen bør blive
 staaende; jeg troer ikke, at man bør slaae sig
 til Taals ved det Cirkulaire, som den ærede
 Justitsminister udstedte i 1860. Hvor prelaire
 Stillingen er overfor dette Cirkulaire, frem-
 gaar bedst af en lillebitte Note paa halvanden
 Linie i Departementstidenden, hvori der staaer,
 at paa samme Tid, som Justitsministeriet ud-
 steder sit Cirkulaire, udsteder Indenrigsministe-
 riet og Kultusministeriet efter Overenskomst
 lignende Cirkulairer; men dersom nu Justits-
 ministeriet i dette Stykke havde været liberalere
 end sine Medkolleger, saa havde man faaet det
 Vidunder at see, at i Justitsministeriet laae
 Erklæringerne fremme til Estersyn, medens de
 vare en Hemmelighed i de andre Ministe-
 rier — og, som den ærede Forslagsstiller har
 bemærket, kan man meget godt vente, at en til-
 kommende Minister kan gjøre et Tilbage-
 skridt i denne Retning. Jeg troer derfor, at det er
 nødvendigt at gaae frem paa den Bane, der
 blev os anvist af det Rottwitske Ministerium,
 som billigede et Lovforslag som det, der frem-
 lagdes her 1859—60, og efter hvis Afgang det
 endogsaa blev vedtaget i Landstinget med et
 betydeligt Stemmeoverflertal, uagtet den stærke
 Modstand, det der tidligere havde fundet. Jeg